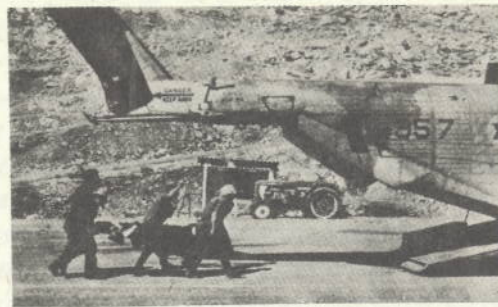

גרלני - משפחת לרחמים

ברצוני להעלות על נס את סיפור גבורתו של מפקדי, שכיום איננו איתנו, את סיפור לחימתו המופלאה בקרב רווי הדמים על רכסי החרמון.

ידוע לי כי הפקוד בצה"ל דורש מהקצינים יותר מאשר הרובאים ודוגמא חיה לכך העניק לי המ"מ איתמר ירון ז"ל. איתמר היה הרוח המניעה בתחילת הקרב. כשכולנו שכבנו מאחורי מחסות, הוא נע בזהירות ימינה ושמאלה, קדימה ואחורה, כשהוא מטפל בפצועים, מקדם כוחות ומנסה לפרוץ הלאה, אגב השלכת רימונים והשבת אש לכל הכוונים.

בין ההתפוצצויות הרבות שמענו היטב את קריאות ה"אחרי" האופיניות, קריאות שעו-דרו אותנו ונסכו בטחון גם ברגעי הקרב הקשים ביותר.

אך לשיא הגיע בנופלו. הוא רץ קדימה, בינות לכדורי הצלפים השורקים בקרבתו, בכדי לחלץ לוחם שנפצע מכדורי האויב. אותו לוחם, אריה ואזה ז"ל, קבל קודם לכן פקודה מאיתמר לשכב ולרתק קדימה, אך נפגע. איתמר לא נשאר חייב לפקודו הפצוע, וחשוף לכדורי האויב, חרף כל הקריאות אליו לכרוע ברך ולתפוס מחסה, הוא רץ קדימה במטרה להגיע לאריה ולהצילו. בדרכו אל הפצוע פגע בו כדור אויב ושם קץ לחייו.

איתמר, לא הקרבת לחינם את חייו. אמנם שאיפתך להציל את חיי חברנו לא התגשמה, אך כולנו למדנו על בשרנו כי לא נופקר לעולם עם מפקדים מסוגך.

ולעולם לא יופקר הערך המקודש אותו קידשת בדמך בהיותך מופת לכולנו.

בהצדעה, אריה שדה
יחידת "אריון הגולן"